

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo XVI. Antiqua Monumenta Ad Historiam Mediae Aetatis Illustrandam,
Nunquam Edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1601

Epistola XXVIII. Beatissimo, & omni honore dignissimo, & Pontifici magno
Adriano Papæ. Humilis Omnium Sanctæ Ecclesiæ filiorum Albinus æternæ
beatitudinis salutem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64144](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64144)

EPISTOLA XXVIII.

Beatissimo, & omni honore dignissimo,
& Pontifici magno Adriano
Papæ.

*HVMILIS OMNIUM SANCTÆ ECCLE-
siae filiorum Albinus aeternæ beatitudi-
nis salutem.*

Venerabilis, atque toto orbe laudabilis vestrae bonitatis, pater optime, pietas, mihi ultimo sanctae Dei Ecclesiae seruulo, quantulamcumque attulit fiduciam, vestram deprecandi clementiam, ut me, licet indignum, paternae pietatis amore, in gremium sanctissimae intercessionis vestrae colligere dignemini. Scio certissimam vestrae deuotionem sanctitatis pro populo iugiter totius orbis intercedere Christiano: tamen specialius aliquid pro his egisse, qui vestrae almitati se ipsos obnixae humilitatis obsecratione commendant: & maiore credulitate ad tantae auctoritatis confugunt suffragia.

Scio me per sacri Baptismatis adunationem, de illius esse ouili pastoris, qui pro suis ouibus animam ponere non dubitauit, quas etiam post altissimam suae resurrectionis gloriam, beatissimo Petro Principi Apostolorum, ob trinitatis magnificae dilectionis confessionem pascendas commendauit: cui etiam caelo, terrisque aeternam ligandi, ac soluendi potestatem delegauit.

Huius te excellentissime pater, ut vicarium sanctissimae sedis agnosco, ita & mirificae potestatis haeredem esse confiteor. Ecce ego vna sum regiminis vestri ouicula: sed valde peccatorum maculis morbida. Quapropter me totum tuae offero sanctitati, pastor piissime, sanandum: & medicinali

cinali potentia, quæ tibi post longas sanctorum patrum
feries, hæreditaria successione à DEO Christo tradita esse
dignoscitur, me iubeas salutiferæ pietatis verbo à pecca-
torum vinculis esse solutum. Nam mihi cum Euangelicæ *Math. 8.*
humilitatis regula fas esse video dicendum: Domine
non sum dignus, vt intres sub tectum; dic verbo, & sanabi-
tur puer meus. Qui mox, vt sperauit, inuenit: vt credi-
dit, accepit.

O beatissima lingua oris vestri, in qua est æterna medi-
cina salutis: per quam cæli aperiuntur credentibus. Nun-
quam, obsecro, fileat: semper admoneat, & sanet: semper
aperiat perpetuæ beatitudinis ad se confugientibus, por-
tas.

O Domine IESV fac eum longæua valere, & viuere
prosperitate: & qui talem populo tuo dedisti pastorem:
hunc pietatis tuæ dextera multis temporibus conseruare
digneris: quatenus cum multiplici laboris sui mercede, an-
te thronum tuæ veniens gloriæ, audire mereatur: Euge-
serue bone, & fidelis: quia supra pauca fuisti fidelis, supra *Math. 25.*
multa te constituam: intra in gaudium Domini tui.

Iam aliquas petitiones propriæ necessitatis meæ, his
quoque literis infererem. Sed quia electissimus Domini
mei Regis missus, filius, equidem meus charissimus, ILL,
ad beatissimam summæ auctoritatis vestræ dirigitur pater-
nitatem, non esse necesse putavi, literis exarare quod ille
vir fidelis & prudens melius viua voce secundum manda-
tum Domini Regis, auribus excellentiæ vestræ poterit
intimare.

Nam inter cæteras, fidelissimæ dilectionis, quam ad
vos habet, legationes, meæ quoque necessitatis postula-
tiones eidem præfato regiæ voluntatis secretario commen-
dauit: quem omnibus amicis valdè fidelem esse probaui-
mus,

mus, maximè vobis, vt verè dignum est, sanctissime patet, qui vestram laudabili voce bonitatem sæpissime domino Regi sub præsentia multorum testium narrare solebat, & egregiè pietatis per vos gesta, puræ fidei verbis, de vobis proferre studuit: quatenus piæ dilectionis fidem ostenderet: & vestræ Almitatis amorem plurimorum mentibus ingereret.

EPISTOLA XXIX.

Dulcissimæ dilectionis fratri, & amico in Christi charitate salutem.

Eccles. 9.

AMico antiquo, nouus non est similis amicus. Qui fortunam sequitur, & tempora obseruat, qui iuxta loci qualitatem mutatur, nunquam verus fuit. O si vox ferrea esset, & omnes pili verterentur in linguas, vt vel sic ad aures tui cordis verba dilectionis meæ peruenire valuissent. Vel in tuo pectore, spiritus esset prophetiæ, vt perspicere cordis mei arcana potuisset. Crederes utiq; quàm suauissimo sapore tui amoris pectus meum impleretur.

Sed nunc quod valeo, faciam; hos paruos apices, magnæ indices charitatis tibi dirigo, vt per hos intelligas, quod vix intelligi potest: sicut flamma potest videri, tangi autem non potest: ita charitas in literis cerni potest, sed vix in animo scribentis sentiri valet.

Quasi scintillæ de igne sparguntur; ita dilectio literarum officio volat. Sed plurimi sunt, in quorum corde extinguitur: ideo gratius lucescit, vbi vel aliqua eius flammula ardescit. Quia in te frater sanctissime, veram inueni charitatem, ideo nulla terrarum spatia me prohibent, secundum oportunitatē portantis, cupiens te in Christo petenniter